

Ив. Вазовъ.

ЗАПАЛЕНИТЪ СНОПЕ

Бѣше близо предъ жътва.

По полето, по пожълтѣлитѣ стърнища, лежаха редове кръстци, наслагани по всѣка посока, очаквайки да бждатъ откарани на гумното и да пращятъ подъ кремъцитѣ на диканята. Тия дълги редове снопе наумяваха труповетѣ по едно бойно поле, което жестоката битка бѣ посѣяла съ своитѣ безчислени жертви. Само че това бойно поле бѣше радостно и благословено. Победата бѣ спечелена не отъ желѣзото и огъня, а отъ честния трудъ и отъ производителната ржка на работливия селянинъ. И картината бѣше спокойна, весела. Но доктора М., знаменития софийски ловець, съвсемъ не тая картина го занимаваше. Вървейки по слокове и презъ стърнища, той назѣрташе за ловъ. Очитѣ му и слуха му бѣха на щрекъ не ще ли изфрѣкне отъ нѣкжде пждпѣдъкъ, или заекъ, за да го свали съ върния ударъ на оржието си. Ненадейно единъ заекъ изскокна задъ близкитѣ кръстци. Докторътъ гръмна, но видѣ, че дивечътъ избѣга нататкъкъ здравъ и чиставъ, незасегнатъ отъ брабонкитѣ, и изчезна отъ погледитѣ на хрътката и на ловеца. Кучето съ сърдитъ и плачевенъ лай се щуряше на лѣво и на дѣсно, изгубило дирята на жертвата си. Докторътъ го извика назадъ, като се убеди, че изтърва лова, и прилекна въ сѣнката на едни кръстци, за да си почине.